

Budapest, 1905. május 26. – Budapest, 1973. szeptember 11.

Felsőfokú tanulmányait a Pázmány Péter Tudományegyetem Hittudományi Karán végezte. 1928-ban pappá szentelték, a Notre Dame de Sion Intézet lelkésze és hittanár. 1929-től az esztergomi érseki levéltáros, főszentszéki jegyző, majd 1937-től prímási titkár, 1936-tól pápai kamarás. 1939-től a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium r. k. ügyek ügyosztályának miniszteri tanácsosa, később osztályfőnöke volt. 1948-ban kanonoki rangot kapott, a budapesti Actio Catholica igazgatója lett. A Mindszenty-per kapcsán 1948. novemberben letartóztatták, 8 hónapi fogházbüntetése után, 1949. júliusban szabadon engedték. 1950 és 1956 között az esztergomi egyházmegye általános helynöke, 1952-1956 között az esztergomi hittudományi főiskola igazgatója. 1953-tól káptalani helynök. 1950-től a Katolikus Papok Országos Békebizottsága egyik megszervezője, 1957-ig elnöke. 1953. május 17-étől haláláig országgyűlési képviselő. 1953. május 17. és 1967. január 28. között a Magyar Függetlenségi Népfront illetve a Hazafias Népfront Komárom megyei listájáról került be a törvényhozásba, majd Budapest 8. számú egyéni választókerületében jutott mandátumhoz. 1961-től haláláig a törvényhozás alelnöke. 1957-ben a kanonokságról lemondva a budapesti Szent Ferenc sebei templom lelkésze lett, emellett az Országos Béketanács Katolikus Bizottságának főtitkára, címzetes prépost volt. Mivel a képviselőségről a Szentszék felszólítása ellenére sem mondott le, 1957-ben kiközösítették, ami alól 1971-ben oldották fel.